

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **Ing. J. F.**, zastoupeného Mgr. Janem Kutějem, advokátem, se sídlem Preslova 1269/17, Praha 5, proti žalovanému: **Městský úřad Svitavy**, se sídlem T. G. Masaryka 5/35, Svitavy, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2008, č. j. 34474 - 08/OPP - 111 - 2008/hrd, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 20. 5. 2009, č. j. 52 Ca 4/2009 - 61,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobci byla příkazem správního orgánu I. stupně č. j. 34474 - 08/OPP - 111 - 2008/hrd ze dne 18. 6. 2008 uložena pokuta ve výši 2000 Kč pro spáchání přestupku podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 50 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, z důvodu, že úmyslně způsobil škodu na cizím majetku krádeží. Současně byl žalobce poučen o tom, že proti tomuto příkazu lze ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení podat podle § 87 odst. 4 citovaného zákona odpor k žalovanému. Žalobce této procesní možnosti nevyužil a příkaz se tak uplynutím uvedené lhůty stal pravomocným.

Následně podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, v níž se domáhal zrušení shora označeného příkazu. Žalobce rovněž podal návrh na přiznání odkladného účinku žaloby. Krajský soud usnesením ze dne 6. 2. 2009, č. j. 52 Ca 4/2009 - 30, žalobě odkladný účinek nepřiznal a současně poučil žalobce o tom,

že proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost v souladu s § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. přípustná.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž uváděl, že mu podle vydaného exekučního příkazu hrozí prodej jeho rodinného domu, a přiznání odkladného účinku žalobě tak „vyplývá z logiky věci“. Navrhoval, aby kasační stížnosti bylo vyhověno z důvodu „elementární spravedlnosti a přílišné tvrdosti zákona“. Krajský soud stěžovatele usnesením č. j. 52 Ca 4/2009 - 34 vyzval, aby ve lhůtě jednoho týdne ode dne jeho doručení uhradil soudní poplatek za kasační stížnost. Rovněž stěžovatele opakovaně poučil, že rozhodnutí o odkladném účinku žaloby je rozhodnutím, které je podle své povahy dočasné a kasační stížnost proti takovému rozhodnutí je podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. nepřipustná (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 - 172, publikované pod č. 507/2005 Sb. NSS). Stěžovatel následně podal návrh na přiznání osvobození od soudních poplatků. Ten krajský soud zamítl usnesením č. j. 52 Ca 4/2009 - 45 ze dne 13. 3. 2009, v němž opakovaně stěžovatele vyzval k uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost, a to ve lhůtě dvou týdnů od doručení usnesení. Rovněž jej řádně poučil, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Stěžovatel však soudní poplatek neuhradil ani v této dodatečné lhůtě, a soud tedy řízení usnesením ze dne 20. 5. 2009, č. j. 52 Ca 4/2009 - 61, podle § 47 písm. c) s. ř. s. a § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, zastavil.

Proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení o kasační stížnosti ze dne 20. 5. 2009 podal stěžovatel kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud rozhoduje tímto rozsudkem. Stěžovatel v této své kasační stížnosti uvedl, že mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces tím, že krajský soud dospěl k závěru, že jeho žalobu nebude projednávat z důvodu její opožděnosti. Stěžovatel však má za to, že žaloba nemohla být podána opožděně vzhledem k tomu, že před správním orgánem vůbec neproběhlo odvolací řízení. Správní orgán stěžovateli toto odvolací řízení odepřel a napadené správní rozhodnutí tak nemůže být pravomocné. Dále stěžovatel tvrdil, že mu bylo právo na spravedlivý proces odepřeno rovněž samotným zastavením řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení přípustnosti kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou, která je řádně zastoupena ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Ustanovení § 102 s. ř. s. uvádí, že kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se stěžovatel domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Ustanovení § 103 s. ř. s. dále stanoví, že kasační stížnost lze podat pouze ze zákonem stanovených důvodů, které jsou taxativně vymezeny v odstavci 1 písm. a) až e) tohoto ustanovení. V tomto konkrétním případě kasační stížnost stěžovatele směřuje proti rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení o kasační stížnosti z důvodu nezaplacení soudního poplatku. Podmínka přípustnosti kasační stížnosti podle § 102 s. ř. s. je tedy naplněna.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud odmítá projednat jeho žalobu, neboť je přesvědčen o její opožděnosti, pak je třeba uvést, že taková námitka nemá žádnou souvislost s napadeným usnesením krajského soudu o zastavení řízení o kasační

stížnosti pro nezaplacení soudního poplatku, kterou stěžovatel napadl rozhodnutí tohoto soudu, kterým jeho žalobě nebyl přiznán odkladný účinek. Otázka včasnosti podání žaloby nebyla v napadeném usnesení nijak řešena (a ani nemohla být - otázky včasnosti či opožděnosti podání soud řeší v rozhodnutí o žalobě; takové rozhodnutí, jak ze shora podaného přehledu procesních úkonů krajského soudu plyne, dosud vyneseno nebylo). Stěžovatelem řádně uplatněný důvod kasační stížnosti směřující k zárukám spravedlivého procesu lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel namítá, že tím, že krajský soud řízení o kasační stížnosti zastavil, „odepřel mu právo na spravedlivý proces, což je v rozporu s Ústavou, a jedná se tak o hrubé porušení základní právní normy chránící práva a svobody občanů“. Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že stěžovatel byl k zaplacení soudního poplatku řádně, dokonce opakovaně vyzván, přičemž v první výzvě mu ke splnění této povinnosti byla stanovena lhůta v délce jednoho týdne od doručení výzvy, v případě druhé výzvy se jednalo dokonce o lhůtu dvoutýdenní. Svou poplatkovou povinnost však nesplnil ani v této dodatečné lhůtě. Skutečnost, že soud řízení zastavil proto, že navrhovatel nezaplatil soudní poplatek, nemůže být chápána jako porušení základních práv a svobod navrhovatele, v důsledku jehož nečinnosti k zastavení řízení došlo (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 11. 1998, sp. zn. III. ÚS 180/98, č. 68/1998 Sb. ÚS). Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud shledal námitku nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji zamítl v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu